

Motto: „Noc pokročila, den se přiblížil. ...“ Řím 14:12;

Duchovní vykořenění křesťanských národů a obnova křesťanských hodnot.

„ Žijte jako děti světla -- ovoce světla je ve veškeré dobrotě, spravedlnosti a pravdě -- zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte.“ Ef 5:8-11;

Připomínáme si smrt a vzkříšení Ježíše Krista, abychom si prostě, ale důstojně připomněli událost, z jejíhož významu a odkazu vzešla naše evropská křesťanská civilizace.

Naše civilizace vyrostla z křesťanských duchovních kořenů, jejichž základem je dobrá zpráva „... o milosti skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.“ (Ř 3:24) Tato naděje na odpuštění hříchů, naděje na trvalý život a lepší budoucnost v lepším světě je pevně a nezpochybnitelně zakotvená právem v Ježíšově výkupní oběti. Bůh Otec a jeho Syn Ježíš otevřeli světu cestu k naději na trvalý život (J 3:17), naději na život bez válek, nemocí, vražd, hladu, nespravedlnosti vůči sociálně slabším lidem a bez mnoha jiných problémů, s nimiž se dnes lidstvo potýká. Ježíšova oběť a vzkříšení je totiž vítězstvím nad smrtí, protože vírou víme, „ ... ,že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá; smrt nad ním už nepanuje.“ (Ř 6:9) Ale, kolik lidí dnes v zemích s křesťanskou minulostí zná význam Ježíšovy oběti pro náš život a naši budoucnost? Kdo si uvědomuje, že národy Evropy a všechny další země, které přijali křesťanství za své hlavní náboženství, reprezentují nejen samy sebe, ale i ideje, na nichž vznikla naše tzv. moderní evropská civilizace? Jsou to ideje založené na smíření se a přátelství s Bohem skrze Ježíše Krista, jsou založené na vykoupení, milosrdenství, vycházejí z naděje na věčný život, o níž už byla řeč. Ale také na ideji spravedlnosti, jistotě, že všechno zlo a křivdy, každá nespravedlnost bude odhalena, viníci usvědčeni a potrestáni. Ježíš nás ujišťuje: „Vždyť nic není skrytého, co se nestane zjevným, ani ukrytého, co by zajisté nebylo poznáno a nevyšlo najevo.“ (L 8:17; Mt 10:26; M 4:22; L 12:2) Chovají se křesťanské národy v duchu těchto idejí?

Naopak. Jsme svědky bezprecedentního útoku na křesťanské hodnoty a ideje, na nichž naše civilizace vyrostla. V bývalém ateistickém bloku národů byl útok na křesťanskou víru otevřený a přímý. Jeho oběti byly ve všech církvích. Od západu dnes přichází spíše nepřímý, ale o to zákeřnější útok na samotné duchovní základy křesťanského vyznání. Důsledkem tohoto útoku podporovaného vládci, politiky i umělci, vedeného zejména skrze média a kulturu je duchovní vykořenění původně křesťanských národů. Hlavní média šíří kulturu, která ve všech podobách podporuje odklon od křesťanských mravních a morálních měřítek, které jsou zlehčovány a posléze nahrazovány hodnotami a měřítky zvrácenými. Naděje na věčný život nahradila idea „Užij si, co můžeš, dokud žiješ, co bude dál, neřeš“ Kristův odkaz bývá leckde zúžen na oslavu jeho narození v termínu, kdy se nenarodil a v mnoha rodinách je tento svátek jen příležitostí k dávání dárků bez jakéhokoliv křesťanského duchovního obsahu. Bez jakékoliv spojitosti s duchovním poselstvím a životním odkazem Ježíše Krista.

Velikonoce, nejdůležitější křesťanský svátek připomínající Pánovu oběť za záchranu světa a jeho vzkříšení, mnoho lidí vůbec neslaví nebo se raději oprašuje prastaré jarní pohanské rituály. Pojem o tom, co je dobro, a co je zlo se úplně rozmělnil a zrelativizoval. Dnešními hrdiny nejsou stateční, morálně kladní, reálně jednající muži a ženy, ale Batmanové, Spidermani tj. vymyšlené bytosti s nereálnými schopnostmi nebo tzv. charakterní zabijáci nebo zloději. Společnost si už zvyká na propagandistické pochody „hrdosti“ homosexuálů. Přibývá zemí, kde vlády vytváří zákony legalizující jejich sňatky a staví takové páry na roveň normální rodiny. Přibývá zemí, kde není v zákonech podporovaná úcta k životu. Zákony v mnoha zemích povolují potraty téměř bez omezení, protože početí nového života už není velmi cennou hodnotou, ale každá žena v takové zemi může zmařit zárodek nového života ve svém těle, bez udání vážného důvodu (jakým je například znásilnění nebo život ohrožující vlastní zdraví). Další extrém svědčící o velké změně duchovních hodnot je postoj státu k výchově dětí. Místo, aby rodiče a učitelé měli oporu v zákoně při výchově a výuce dětí jsou naopak trestáni, když se pokoušejí děti ukázněvat. Kázeň a úcta k rodičům je přitom jedno z důležitých křesťanských měřítek. Pod záminkou ochrany práv dítěte jsou děti někde odebírány rodičům jen za to, že je hlasitě napomínali nebo je pláclí přes zadek na veřejnosti. To, co bylo dříve typické pro ateistické režimy, dnes naopak přichází od západu.

Boží řád pro život, který lidé dostali, hned na začátku své existence, **takže je závazný pro všechny lidi, všech ras, kmenů, národů a jazyků** je postavený na vztahu mezi mužem a ženou. Nyní je rozleptáván ideologiemi, jako je například feminismus, který nerespektuje přirozenou roli muže a ženy, rozdíly z toho vyplývající a podněcuje hlavně k soupeření mezi oběma pohlavími. Nebo multikulturalismus, který stírá přirozenou a kulturní svébytnost národů i jednotlivců, homosexualismus a další ideologie, jsou útokem vedeným ze všech stran na duchovní hodnoty, mravní a etická měřítko, kterým nás vychovává Boží slovo, Bible, měřítko, jež naši předkové v naprosté většině po mnoho generací ctili, žili podle nich a ani je nenapadlo zpochybňovat je nebo zlehčovat. Cíl je zřejmý. Z pestrosti života, k němuž nás chce dovést Kristus, z hloubky jeho významu a jeho ceny, udělat duchovní a duševní sterilní břečku.

Přitom národy s křesťanskou historií mají zpravidla své světce, které si připomínají státními a církevními svátky. Ti zemřeli mučednickou smrtí, při hlásání evangelia pohanům nebo při jeho obhajobě nebo za pevný kritický postoj vůči bezzákonnému jednání církevních a světských autorit. Boží slovo pro ně bylo živé, mocné, pravdivé a závazné. Dnes světce formálně ctíme svátky, ale hodnoty, pro něž zemřeli, nectíme. Stalo se nám to, co vytýkal Ježíš Židům: *„Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože stavíte náhrobky prorokům a zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: ‚Kdybychom žili ve dnech svých otců, neměli bychom s nimi na prolévání krve proroků podíl.‘ Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kteří proroky zavraždili.“* (Mt 23:29-31) Podobně, někteří křesťanští vůdci, dnes svědčí sami proti sobě, že jsou spíše potomky vrahů našich světců než jejich důstojní nástupci.

Ježíš i proroci předpověděli, že k takovému vývoji lidstvo dospěje. Předpověděli i to, že nakonec vznikne diktatura, která přikáže všem lidem, že se budou muset klanět a uctívat sochu, symbol její moci a přikáže, že každý musí přijmout na čelo nebo na ruku znamení, bez

něhož nikdo nebude moci nakupovat ani prodávat, takže bude odříznut od možnosti obstarat si věci nutné pro život. Ta doba ještě nenastala, ale vidíme, jak se z nás stávají čísla či řetězce znaků, bez nichž v některých zemích nedostanete už téměř nic. Všude se šíří miniaturní čipy na různých kartách nebo vpichované pod kůži nejen zvířatům, ale někde i vězňům a ve Švédsku nechala jedna firma zatím „samozřejmě s dobrovolným souhlasem“ zaměstnancům vpíchnout čipy pod kůži, aby měli usnadněný pohyb a přístup v areálu firmy. Původcem a iniciátorem tohoto vývoje jsou tzv. křesťanské národy. Je to útok (maskovaný za různé tzv. důležité a užitečné argumenty) na důstojnost každého jedince. Zatímco Kristus za nás dal svůj život, aby nám spravedlivým způsobem vykoupil naději na trvalý smysluplný život, mocní tohoto světa z nás dělají počítačová data, bez lidského rozměru. A mají v úmyslu nás v blízké budoucnosti značkovat jako dobytek. Kristus nás vychovává ke svobodě, dnešní vládcí nás pozvolna vedou do otroctví. Cena lidského života má pro politiky, ekonomy, pojišťovny, úřady, výrobce a obchodníky jen hodnotu volebního hlasu, cenu pracovní síly nebo cenu tržní síly. Křesťanství je poselství života, dobra, míru a pokoje. Jak to, že nejvíce válek za poslední století mají na svědomí křesťanské vlády a velmoci? A jak to, že se lékařská péče stala byznysem a člověk je hlavně položkou v účetnictví pojištěn, lékařů i státu? Peníze jsou důležitější než lidský život. Protože národy původně křesťanské civilizace opustily vlastní křesťanský duchovní základ, lidé zmateně hledají náhradní hodnoty. Ale všichni vidíme, co jim média nabízí, až vnucují jako alternativy. Vládcí křesťanských národů a velmocí nešíří dobro všem, jak by měli, ale šíří smrt, chudobu, hladomor, ekonomické zotročování a vykořisťování? Vůči vlastním občanům postupně budují systém, který má z našich životů činit pouhé položky v databázích a účetnictví?

Naproti tomu Písmo říká: „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.*“ (J 3:16,17)

Hlavní příčiny tohoto stavu

Je potřeba si přiznat, že velký podíl na současné situaci mají i církve. Hodně příčin této situace najdeme v minulosti. Křesťanská historie nemá jen své kladné hrdiny a světce, ale i své temné postavy, okamžiky a události. Církve, zvláště ta římská, měly ohromnou moc a také odpovědnost. Nechci zde podrobně rozebírat chyby církví, zvláště ta nejstarší a největší, ale dopouštěly se křivd a nespravedlností v době, kdy jejich slovo mělo obrovskou váhu. Nábožensky motivovaná třicetiletá válka a další, živily a posilovaly v lidech pochybnosti o důvěryhodnosti náboženských nauk, církevních autorit, církví vůbec, protože tyto války byly v naprostém protikladu s křesťanským poselstvím o Božím milosrdenství a lásce. Církvím se stalo to, co Ježíš předpověděl v podoběnství o pšenici a plevelu. Mezi Boží lid se dostal i plevel. Ježíš v podoběnství vysvětluje, že pšenice i plevel musí spolu růst až do žně, aby nebylo ztraceno ani jedno zrno pšenice, ani jeden z nás. (Mt 13:24-30)

Abych zkrátil tento neblahý výčet chyb Božího lidu v minulosti a jejich následků, zmíním už jen jeden důsledek, zdeformovaný až nepřátelský vztah vědy k Bohu jako stvořiteli. Výsledkem je, že věda vyplývala mnoho sil na popření existence Boha a necítí náležitou odpovědnost za následky svých výzkumů. Výsledkem je množství zbraní a dalších

prostředků, které mohou zničit nás všechny. Avšak rozhodující zlom v odklonu od víry v Boha, v Krista jako spasitele nastal ve 20. st. Po obou světových válkách. Mnoho lidí se po prožitých hrůzách války zřeklo víry v Boha nebo alespoň vystoupilo z církve, v jejíž kolaboraci s válečnou světskou mocí viděli zradu křesťanských idejí. Protože obě války tentokrát postihly a zabíjely nejen vojáky, ale ve velkém i ostatní lidi mimo frontové linie, projevíly se důsledky z válečných zkušeností v mnohem větším měřítku než dříve. Jedním z důsledků je vznik ateistického společenského systému, který chtěl dosáhnout podobných cílů, jako popisuje Bible, ale bez Boha. V zemích, kde zvítězila ateistická ideologie, snažil se vládnoucí aparát prosadit jiné duchovní hodnoty, založené na materiálním, tzv. vědeckém poznání. Vykořenění původních křesťanských učení a hodnot probíhalo zcela oficiálně, záměrně a systematicky. Bohužel se to nedělo jen v ateistických zemích, ale i v zemích, kde křesťanství ani církve nebyly oficiálně pronásledované a potlačované. Honba za mocí, slávou, bohatstvím a požitky podněcovaná médii má rozkladný vliv na vztahy nejen mezi muži a ženami, ale na vztahy ve společnosti vůbec. Naplňuje se tak Boží slovo popisující jednání lidí v posledním čase: *„Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy. Lidé budou sobečtí, chtiví peněz, chlubitiví, domýšliví, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, ... nesvatí, bezcitní, nesmířliví, pomlouvační, nevázaní, hrubí, nepřátelští k dobrému, zrádní, lehkomyšní, nadutí, milující rozkoš spíše než milující Boha.“* (2Tm 3:1-4) Co je obzvláště cynické, že v zemích s válečnými konflikty umírá a jsou na útěku před krutým pronásledováním možná i statisíce křesťanů, našich bratrů a jejich rodin a nikdo z křesťanských velmocí a států se jich nezastane. Chceme přijímat muslimské uprchlíky a o vlastních bratrech ve víře se sotva, kdo zmíní. Takto se dnes chovají tzv. křesťanské vlády.

A protože církve většinou mlčí nebo jen šeptají a neodvážejí se hájit hlasitěji Boha, jeho řád, a ne vždy moudře vyučují, dochází v křesťanských národech na slova ap. Pavla: *„... Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevíli vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny...“* (Ř 1:21-32)

Slova ap. Pavla popisují, co nutně nastane, když lidé vymění Boha a jeho slovo za jiné autority a hodnoty. Kvůli tomu je cesta pravdy v opovržení, jak předpověděli apoštolové Pavel a Petr ve svých listech církvím (Ř 2:24; 2P 2:2). Není divu, že roste vliv Islámu a jiných náboženství, filosofii, nekřesťanské spirituality, mystiky a magie. Duchovně vykořenění lidé hledají náhradu za ztracené křesťanské duchovní kořeny víry svých předků.

Obnova ducha evangelia, pravdy a naděje

Je jasné, že k duchovnímu vykořenění už prostě došlo. S podporou v úsilí o duchovní obnovu ze strany církví, které touží po přátelství se světem, bojí se další ztráty vlivu a úbytku věřících nebo touží po majetku jako v případě tzv. církevních restitucí, s podporou takových církví nemůžeme v tuto chvíli příliš počítat. I když jsou mezi církevními autoritami i řadovými křesťany stateční a moudří lidé, kteří si pravý stav věci uvědomují a o duchovní obnovu usilují. Ale zatím je jejich hlas většinou osamocený, bez oficiální podpory. Ale zdá se, že jich přibývá. V dnešním mediálním světě nedostávají bohužel odpovídající prostor.

Nabízí se přirozeně otázka, jak se k této situaci postavit. Máme čekat, až přijde Syn člověka ve své slávě a zúčtuje s těmi, kdo hubí zemi? Nebo můžeme něco udělat my sami? Většina našich předků žila vírou, v nichž byli vychovaní, samozřejmě i s chybami a hříchy, ať byli kdekoliv. Dnes mnozí křesťané žijí svou víru často jen v kostelích, na sborových shromážděních zkrátka oddělení od okolního světa jako ve skanzenu. Je to do značné míry dědictví minulého režimu, ale dnes se to děje v různé míře i jinde. Jakmile vyjdou ven, přeorientují se na druhý program, podle nějž se chovají v běžné společnosti. Rozdíl mezi oběma programy je u každého individuální, ale někdy dost zásadní. Nezapomínejme proto na slova v dopise ap. Jakuba „*Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.*“ (Jk 4:4) Právě kvůli přátelství se světem, mnozí křesťanští duchovní mlčí a nenapomínají odpovědné autority a instituce za toleranci a podporu zla, zvrácenosti a všeho, co vede k odcizení se Bohu. Církev, které má od státu dostat někdy i velký majetek v takzvaných církevních restitucích, nebude veřejně a nekompromisně protestovat proti legalizaci tzv. registrovaného partnerství ani proti příliš benevolentnímu zákonu o potratu. Autority takové církve vyměnili přátelství s Bohem za symbolických třicet stříbrných.

Pro každého z nás je v Písmu rada: „*A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.*“ (Ř 12:2) Nebojme se, Ježíš nás ujišťuje: „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.*“ (Mt 28:20) Co můžeme dělat? Není toho málo.

1. Začít u sebe, viz citovaný text z Ř 12:2;
2. Správně pojmenovat příčiny současného stavu. Ef 5:13,15-18; Přednáška popisuje stručný, neúplný souhrn příčin.
3. Připomínat ve vhodných situacích křesťanské ideje a zdravé duchovní kořeny naší křesťanské historie. Podporujte úctu ke světcům, protože skuteční světci jsou vzorem pro všechny křesťany jako Kristus a apoštolové. Hovořme o naději a o hodnotách, pro něž žili a umírali.
4. Snažme se žít jako děti světla (Ef 5:8-11), aby lidé v našem okolí viděli ovoce naší víry, skrze naše dobré skutky, aby si mohli vážit i našeho nebeského Otce (Mt 5:13-16).
5. Nekritizujme jen současné poměry a neduhy, ale naučme se formulovat pozitivní pohled pramenící z naší naděje.
6. Projevujme úctu k dobrým skutkům ostatních lidí a podporujme v lidech motivaci ke všemu, co je dobré a čisté.
7. Nežijme svou víru jen pro sebe. Navštěvujme křesťanská společenství nebo je spontánně vytvářejme ne kvůli vlastní slávě, ale k oslavě Božího jména a našeho Pána Ježíše.
8. Je jeden Bůh – Otec a jeden Učitel, jeho Syn Ježíš pro nás všechny křesťany. V něm jsme všichni jedno tělo Kristovo. Nesuďme ostatní podle jejich církevního původu. Bůh nestrání nikomu.
9. Hledejme Boží království a jeho spravedlnost. To znamená, že spoléháme na milost, ale zároveň hledáme porozumění, proč musel Ježíš zemřít, aby oslavil svého Otce a vykoupil pro nás naději na záchranu. Učme se chápat cestu záchrany a důvody, proč zatím Bůh nechává zdánlivě vývoj na zemi bez zásahu.

10. Ať nás příchod našeho Pána nezaskočí.

Závěr

Už prorok Zachariáš napsal v souvislosti s příchodem Božího království: „*Vždyť kdo pohrdl dnem malých věcí, bude se radovat, až uvidí olovníci v Zerubábelově ruce.*“ A také už jsme si připomněli Ježíšovo ujištění, že je s námi po všechny dny, až do samého závěru (Mt 28:20). Se zhoršujícími se poměry je sice obtížnější se vyrovnat, ale zároveň platí Ježíšova slova: „*Od fíkovníku se naučte podobenství: Když již jeho větev změkne a vyhání listy, víte, že léto je blízko. ... Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, protože se přibližuje vaše vykoupení.*“ (Mt 24:32; L 21:28) Duchovní vykořenění křesťanských národů je sice realitou, ale nemělo by nás to deprimovat, ale naopak motivovat k opravdovému životu víry, protože je to důkaz, že noc pokročila a den se přiblížil. Když nebudeme jen nečině přihlížet, ale budeme přemýšlet, jak žít naší vírou, aby byla světlem pro dobro všech, můžeme pomoci nejen sobě, ale i jiným, aby se posílila jejich i naše víra nebo se jim otevřeli oči a rozhodli se jít cestu života. Tak dokážeme, že jsme děti světla a přinášíme jeho ovoce, které je ve veškeré dobrotě, spravedlnosti a pravdě.

Je před námi ještě obtížná doba, dokud se nenaplní míra vzpurnosti a bezzákonnosti a dokud nebude doplněn počet těch, co byli zabiti pro svědectví Ježíšovo a Boží přikázání (Zj 6:9-11). Jsme s velkou pravděpodobností v období páté pečeti a před námi je událost, která změní svět. Podrobnosti najdete na našich stránkách. Budme odhodlaní a bdělí. Nepodlehne malomyslnosti. Náš Otec nás ujišťuje: „*Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se! ...*“ (J 12:7) a také: „*Právě tak není vůle vašeho Otce, který je v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých.*“ (Mt 18:14) Se sílícím zlem poroste význam našeho pevného postoje a odhodlání žít podle křesťanských hodnot. Kvůli nám samým a hlavně kvůli dobru druhých. Naplníme tak Ježíšovo přikázání: „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ (J 13:35)

Shrnu-li všechno, co bylo řečeno, pak asi takto: „Mysleme jako skuteční křesťané, cíťme jako skuteční křesťané, žijme jako skuteční křesťané.“ K tomu prosme Boha o požehnání a pomoc ve jménu našeho pána Ježíše Krista. Amen!